

Arrest

nr. 123 755 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STRICKAERT, die loco advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 april 2012 en heeft zich op 17 juni 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 augustus 2013.

1.3. Op 18 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het district Qarabagh van de provincie Kabul. U verhuisde als kind naar de wijk Angor Bagh gelegen in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar. U bent een soennitische pashtoun. U ging tot de 10de klas naar school in Jalalabad. Uw vader besloot in het jaar 1386 (omgezet naar de westerse kalender 2007) een opleiding te volgen aan de politieacademie in Kabul. Nadat hij afstudeerde werkte hij in een checkpoint van de lokale politie in het district Khogyani (provincie Nangarhar) en dit gedurende drie jaar. Hij begon als "Saarman", gewone politieagent, maar werd gepromoveerd tot "Saheb Mansab" van de checkpoint nadat hij deelnam aan een operatie. Als "Saheb Mansab" had hij een dertigtal medewerkers onder zich. Uw vader kwam regelmatig naar huis met zijn twee bodyguards en andere collega's. Tijdens één van zijn bezoeken vertelde hij uw moeder dat hij bedreigd werd door de taliban. Zij eisten dat hij zou stoppen met zijn werk. Uw vader wilde zijn activiteiten niet zomaar stopzetten en bleef actief in de controlepost. Toen uw vader op patrouille was in Khogyani in de achtste maand van 1389 (oktober-november 2010) werd hij ontvoerd door de taliban. Een maand later ontving u een brief van de taliban waarin ze schreven dat uw vader ontvoerd werd en dat u zich moest aansluiten bij de taliban. Enige tijd later kwamen enkele taliban tweemaal langs in uw huis. U was telkens niet thuis. Uw moeder vertelde u dat de taliban waren gekomen en dat u voor hen moest werken anders zouden ze u vermoorden. Ze zouden u overal in Afghanistan vinden. Nadat de taliban uw vader ontvoerdden en u zochten besloot uw moeder dat uw leven in gevaar was in Afghanistan en dat u het land moest verlaten. U verliet Afghanistan in januari 2011. Uw vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk op 25 februari 2011, waar u asiel aanvraagde. Uw asielaanvraag werd er geweigerd en u besloot door te reizen naar België. U kwam in België aan op 13 april 2012 waar u op 17 april 2012 een eerste keer asiel aanvraagde als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw dossier gevraagd aan Oostenrijk, dat akkoord ging om uw asielaanvraag te behandelen. U bleef echter in België en DVZ ging over tot een weigeringsbeslissing op 24 januari 2013. U diende hier op 17 juni 2012 een tweede asielaanvraag in en verklaarde nog steeds minderjarig te zijn. U baseert zich op dezelfde asielmotieven die u hier al eerder aanhaalde. U heeft nog steeds geen nieuws van uw vader, en uw moeder woont intussen in Pakistan bij een familielid.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een certificaat van uw vader en van uw school alsook een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweerde dat u Jalalabad had verlaten uit vrees voor uw vaders vijanden. Nadat uw vader tweeënhalf jaar geleden ontvoerd werd door de taliban kreeg uw moeder bezoek van enkele talibanleden (CGVS, p. 11). Uw vader werd ontvoerd omdat hij actief was bij de politie in het district Khogyani en enkele talibanleden gearresteerd had tijdens zijn politiecarrière (CGVS, p. 11). U bent er echter niet in geslaagd het profiel van uw vader aannemelijk te maken. Hierdoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen in Afghanistan ten gevolge van uw vaders beweerde beroepsactiviteiten.

U beweerde dat uw vader een basisopleiding volgde aan de politieacademie in Kabul in 1386 (omgezet 2007) en drie jaar werkte bij de lokale politie in Khogyani. Hij begon als "Saarman", maar zou promotie gemaakt hebben tot "Saheb Mansab" (CGVS, p. 6). Hoe hij deze promotie gemaakt had wist u niet precies. U stelde dat uw vader iets voor de regering gedaan had, dat hij taliban arresteerde en dat er in zijn regio een goede veiligheidssituatie was (CGVS, p. 6). Maar wanneer u gevraagd werd wat meer in detail te treden over deze zaken, waarvoor uw vader naar eigen zeggen verantwoordelijk was, kreeg u niet meer gezegd. U hield het algemeen door te stellen dat de regering tegen de taliban is en omgekeerd. U voegde nog toe dat u er niet veel over wist en dat uw vader niet zo veel vertelde over zijn werk (CGVS, p. 6). Uw vader zal als gewone politieagent wel niet de enige persoon bij de politie geweest zijn die instond voor de goede veiligheid en de arrestatie van taliban. Uw vader zal dus logischerwijs wel iets belangrijk betekend moeten hebben voor de politie waardoor hij werd gepromoveerd tot leider van een team van dertig agenten. Uw vader had trouwens ook geen eerdere ervaringen bij de politie waardoor het vreemd is dat hij zomaar na enige tijd deze hogere positie kon bekleden. Hij had ook geen andere opleidingen of trainingen gevolgd om hogerop te geraken (CGVS, p. 11). Of ook andere collega's van uw vader gepromoveerd werden, wist u niet (CGVS, p. 9). U stelde dat uw vader zo'n 30 andere mensen onder zijn commando had staan na zijn promotie (CGVS, p. 7). U kende van deze 30 slechts twee mannen die onder uw vader werkten als bodyguards. Dit is erg opvallend aangezien u wel beweerde dat er naast deze twee ook andere collega's van uw vader naar jullie huis kwamen (CGVS, p. 7, 8, 9). Meer dan dat deze 30 mannen de orders van uw vader

opvolgden kon u niet vertellen (CGVS, p. 10). U om meer informatie gevraagd over de taken van uw vader op zich, bleef u ook erg algemeen. U stelde dat hij in een checkpoint in Khogyani werkte en zorgde voor de veiligheid (CGVS, p. 6, 8, 9). U kwam niet verder dan dat hij patrouilleerde in de regio (CGVS, p. 8). U kon geen concrete voorbeelden naar voren brengen van missies of operaties waarbij uw vader betrokken was. U verwees naar een aanval op de Amerikaanse basis en op het districtshuis, maar wat uw vaders betrokkenheid hierbij was wist u niet. U stelde slechts dat uw vader mensen probeerde te arresteren (CGVS, p. 8). U wist wel dat uw vader ervoor zorgde dat het veiliger werd in Khogyani, maar hoe hij dit deed kon u nergens verduidelijken (CGVS, p. 12). U wist blijkbaar enkel dat uw vader zorgde voor meer veiligheid, maar voorbeelden of de manier waarop uw vader dit aanpakte kon u niet naar voren brengen (CGVS, p. 12). Of er naast de checkpoint van uw vader nog andere checkpoints waren wist u niet (CGVS, p. 9). Gevraagd of uw vader, het checkpoint of zijn ondergeschikten ooit onder aanval kwamen of gewond raakten, stelde u dat het wel gebeurde, maar kon u geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 10). Dit zijn wel erg algemene verklaringen van iemand die beweert de oudste zoon te zijn van een voormalige leidinggevende bij de lokale politie. Dat u trouwens ook maar één certificaat van uw vaders opleiding kon voorleggen dat dateert van 1386 (2007), en geen stukken die dateren van zijn loopbaan nadien, is opmerkelijk. Dat u dit certificaat blijkbaar niet voorlegde bij uw asielaanvraag in Oostenrijk is evenzeer opvallend aangezien u beweerde dat u in Oostenrijk dezelfde verklaringen aflegde (CGVS, p. 3, 9).

Er werden ook nog andere bevreemdende vaststellingen gedaan die uw asielrelaas op negatieve wijze beïnvloeden. U stelde dat uw vader al twee jaar of tweeënhalf jaar werkzaam was bij de politie alvorens hij problemen kreeg met de taliban. Uw vader werd blijkbaar beschuldigd door de taliban van de arrestatie van enkele talibanleden in Khogyani (CGVS, p. 12-13). Voordien zou uw vader opmerkelijk genoeg nooit met de taliban in aanraking gekomen zijn als lid van het politiekorps. Eerder beweerde u nochtans dat de politie de veiligheid probeert te garanderen en dat uw vader er voor zorgde dat er plots minder explosies waren en er een betere veiligheid was (CGVS, p. 12, 13). Dat hij dus nooit met de taliban in aanraking zou gekomen zijn om deze betere veiligheid te garanderen is niet aannemelijk. U stelde dat de aanwezigheid van de taliban pas toenam nadat uw vader twee jaar aan het werk was in Khogyani, maar over deze toename van talibanactiviteiten kreeg u niets gezegd (CGVS, p. 13). Verder wist u maar weinig over de arrestatie van de talibanleden te vertellen waarvan uw vader beschuldigd werd (CGVS, p. 12). U verwees naar de talibangroep van het Islamitisch Emiraat van Afghanistan, een algemene benaming. Welke taliban precies gearresteerd waren door toedoen van uw vader wist u niet. U stelde dat uw vaders en uw belagers van Khogyani en Chaparhar afkomstig zijn en gestuurd werden door de zoon van Maulawi Kholes (CGVS, p. 13). De naam van diens zoon kende u niet en ook over maulawi Kholes zelf wist u maar weinig te vertellen. Of maulawi Kholes nog actief was wist u niet. U wist enkel dat de taliban nog machtiger waren dan voordien (CGVS, p. 14). U verder gevraagd naar de activiteiten van de zoon van maulawi Kholes, antwoordde u erg algemeen door slechts te verwijzen naar al de incidenten in de regio. Ook over de eventuele banden met andere talibanleden of -groeperingen hield u zich op de vlakte (CGVS, p. 14, 15). Uw vader moest van de taliban stoppen met zijn werk en de gearresteerde talibanleden vrijlaten. Uw vader besloot niet in te gaan op hun eisen waardoor hij in de maand aqrab 1389 (oktober-november 2010) ontvoerd werd door de taliban tijdens een patrouille (CGVS, p. 11, 14). Het is trouwens opmerkelijk dat uw vader die eerder al bedreigingen ontving van de taliban het risico nam om zonder versterking op patrouille te gaan. Hij had volgens u toch 30 soldaten onder zich staan die hem gezien de dreiging die uitging van de taliban konden bijstaan en beschermen (CGVS, p. 14). Of ook andere collega's van uw vader problemen hadden met deze taliban is u niet duidelijk (CGVS, p. 17). Uw vader zal zeker niet de enige van de politie geweest zijn die ooit taliban arresteerde aangezien dit toch de taak is van de politie.

Verder is het erg bevreemdend dat de taliban nog in u geïnteresseerd zouden zijn nadat zij hun doel hadden bereikt, namelijk uw vader ontvoeren. Wat zij precies met u van plan waren, wist u niet, maar de taliban wilden u, naar eigen zeggen, blijkbaar rekruteren en inzetten in hun jihad omdat zij dachten dat u misschien net als uw vader tegen hen gekant was (CGVS, p. 15). De taliban stuurden u een waarschuwingsbrief waarin zij verwezen naar uw vaders activiteiten en dat u zich bij de taliban moest aansluiten (CGVS, p. 15). Opnieuw bleef u vaag wat betreft de identiteit van de taliban die u vreesde in Afghanistan. Behalve dat zij gestuurd werden door de zoon van maulawi Kholes wist u niets (CGVS, p. 15). U wist niet wie naar uw huis kwam en wie de brief stuurde en ondertekende (CGVS, p. 15). U was toevallig telkens afwezig toen de taliban kwamen, maar ze zeiden uw moeder dat u zich bij hen moest aansluiten. Instructies over wanneer, hoe en waar u de taliban moest bijstaan werden niet gegeven (CGVS, p. 15). U moest zich aanmelden bij de taliban, maar u wist duidelijk niet bij welke taliban (CGVS, p. 15). U kon verder geen andere jongens noemen die net als u door de taliban gerekruteerd werden om jihad te voeren. U noemde wel een dokter die door de taliban beschuldigd werd van samenwerking met de regering, maar voorbeelden van jongeren die samenwerkten met de taliban of ingezet werden bij aanslagen kon u niet noemen (CGVS, p. 16).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. U legde een kopie van uw taskara voor ter staving van uw identiteit, waaraan niet wordt getwijfeld. Deze taskara volstaat echter niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen, net als het document dat enkel aantoont dat u naar school ging in Afghanistan (CGVS, p. 17). U legde verder nog een dreigbrief van de taliban voor aan u gericht, alsook een certificaat van uw vaders politieopleiding (CGVS, p. 9, 15). Deze dreigbrief kan door eender wie zijn opgesteld. Deze brief en het certificaat hebben slechts waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Zoals nog blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd 31 oktober 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd 30 oktober 2013 blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad stad een toenemend probleem van criminaliteit en leeft er hierdoor bij de bevolking een onveiligheidsgevoel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel alsook van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de zorgvuldigheidsplicht, meent verzoeker dat de verwerende partij tot de bestreden beslissing is gekomen zonder deze op een zorgvuldige wijze te hebben voorbereid en zonder een afdoend en volledig onderzoek te hebben gevoerd, dat dit indruist tegen het standpunt van de Raad dat het bestuur op basis van een volledig en afdoend onderzoek van het concrete geval tot een beslissing dient te komen, waarna hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, dat ook in de rechtsleer gewezen wordt op de onderzoeksplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verwerende partij echter de haar ter kennis gebrachte feiten niet onderworpen heeft aan een verder en grondiger onderzoek.

Verzoeker meent dat geheel ten onrechte het certificaat van de politieopleiding van zijn vader alsook de dreigbrief uitgaande van de taliban, door de verwerende partij bewust niet op hun overeenstemming met de werkelijkheid werd onderzocht, dat de redenering dat de voornoemde documenten slechts waarde hebben indien zij vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is zodat de stavingstukken niet verder dienen te worden onderzocht, integraal indruist tegen de onderzoeksplicht die op haar rust in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat immers de voornoemde documenten net door hem werden voorgelegd teneinde de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en zijn asielaanvraag te onderbouwen, dat hij het certificaat voorlegde ter staving van het profiel van zijn vader en de dreigbrief tot bewijs van de problemen die hij in Afghanistan heeft gekend ten gevolge van de beroepsactiviteit van zijn vader, dat deze stukken minstens een middel waren om de ter kennis

gebrachte feiten verder te onderzoeken op hun overeenstemming met de werkelijkheid, dat het de taak was van de verwerende partij om voornoemde stukken aan een verder onderzoek te onderwerpen, dat zij minstens aan de hand van deze stukken bijkomende informatie diende op te vragen bij de bevoegde instanties in het thuisland, dat dit echter niet gebeurd is, hoewel een dergelijk onderzoek ontegensprekelijk behoort tot de onderzoeksplicht van de verwerende partij, dat de verwerende partij bij gebrek aan een volledig en afdoend onderzoek onmogelijk op een zorgvuldige wijze kon nagaan of de ter kennis gebrachte feiten overeenstemmen met de werkelijke probleemsituatie waarin hij in zijn land van herkomst verkeert en alzo de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet afdoende kon toetsen.

Vervolgens merkt verzoeker op dat de stelling van de verwerende partij dat aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde kan worden toegekend nu Afghaanse documenten middels corruptie gemakkelijk te verkrijgen zijn en de authenticiteit ervan niet altijd even makkelijk kan bepaald worden, met betrekking tot het concreet geval duidelijk kort door de bocht is en geenszins de onderzoeksplicht in hoofde van de verwerende partij opheft. Verzoeker wijst er op, dat waar de verwerende partij poneert dat hij geen geloofwaardige verklaringen aflegde zodat geen waarde kan gehecht worden aan het opleidingscertificaat en de dreigbrief, zijn verklaringen geenszins ongeloofwaardig zijn, dat betreffende de ontvoering van zijn vader in 2010 omdat deze actief bleef als politieagent, hij verwijst naar informatie uit de COI Focus '*Veiligheidssituatie Afghanistan – beschrijving van het conflict*' van 20 november 2013, waarin te lezen staat dat AGE's in toenemende mate gerichte moorden hanteren tegen bepaalde profielen op basis van hun tewerkstelling voor de overheid, dat deze aanslagen de vorm aannemen van doodslag, zoals moord na ontvoering, ontvoering of intimidatie, dat de tactiek van targeted killings volgens UNAMA in 2010 de kop op stak. Verzoeker meent dat deze informatie op objectieve wijze de verklaringen van verzoeker bevestigt, dat politieagenten in Afghanistan behoren tot een risicogroep eveneens wordt bevestigd in de nieuwe UNHCR richtlijnen van 6 augustus 2013, dat het feit dat hij tijdens zijn gehoor vaak algemene verklaringen aflegde omtrent de politiecarrière van zijn vader uiteraard niet betekent dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, dat het feit dat hij niet alle vragen in detail kon beantwoorden perfect verklaarbaar is door zijn jonge leeftijd op het moment dat zijn vader actief was bij de politie en diens ontvoering, dat hij immers slechts tussen de 12 en 15 jaar oud was en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn vader amper zag, nu deze om de maand slechts voor 3-4 dagen naar huis kwam en na de bedreigingen nog maar om de drie maanden voor 2 dagen. Verder stelt verzoeker dat ook zijn verklaring dat de taliban hem middels intimidatie en bedreiging wilde rekruteren geenszins ongeloofwaardig is zoals blijkt uit de nieuwe UNHCR richtlijnen voor Afghanen van 6 augustus 2013, dewelke mannen/jongens die de leeftijd hebben om te strijden als een nieuw risicoprofiel heeft gecreëerd, waarna verzoeker citeert uit een document van vluchtelingenwerk Vlaanderen betreffende dit door UNHCR aangegeven risicoprofiel. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij geenszins een gegronde reden had om zijn verklaringen zonder verder onderzoek als ongeloofwaardig te beschouwen.

Na de weergave van de definitie van vluchteling en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet voor wat betreft 'het behoren tot een sociale groep', meent verzoeker dat hij valt onder het nieuwe risicoprofiel van mannen en jongens die de leeftijd hebben om te strijden uit de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013, wat tot gevolg heeft dat hij behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, waarna verzoeker citeert uit de voornoemde richtlijnen en stelt dat het ontegensprekelijk vast staat dat hij tot dit risicoprofiel behoort nu hij uit Afghanistan is gevlucht juist om reden dat de taliban reeds ten aanzien van hem gebruik maakte van intimidatie en bedreigingen teneinde hem te rekruteren, dat hij dan ook, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een ernstig risico op vervolging loopt nu hij weigerde zich bij de taliban aan te sluiten, dat het UNHCR zelf aangeeft dat het behoren tot dit risicoprofiel aanzien kan worden als behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van het vluchtelingenverdrag, de kwalificatierichtlijn en de vreemdelingenwet, waarna hij opnieuw citeert uit de voornoemde richtlijnen. Verzoeker wijst er op dat hij afkomstig is uit Jalalabad, alwaar de stad stevig in handen is van de taliban, waarna verzoeker verwijst naar een rapport van de Danish Immigration Service van februari/maart 2012, dat hij Jalalabad net verlaten heeft omdat de taliban hem middels intimidatie wilde rekruteren, zodat er geen twijfel over kan bestaan dat hij afkomstig is uit een gebied waar hij risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd, dat het tevens vaststaat dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een gegrond risico loopt op vervolging nu hij weigerde de eis van de taliban in te willigen, dat alle voorwaarden vervuld zijn om hem de internationale bescherming als vluchteling toe te kennen, te meer daar hij ontegensprekelijk valt onder een van de risicoprofielen van de nieuwe UNHCR richtlijnen, met name onder het profiel van 'mannen/jongens die de leeftijd hebben om te strijden' met gevolg dat hij behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Voorts merkt verzoeker op dat de verwerende partij slechts stelt dat zijn verklaringen zogenaamd bevreemdend en onvoldoende aannemelijk zijn, dat zij op geen enkel moment concreet een foutieve verklaring in zijn hoofde kan verklaren en bepaalde afgelegde verklaringen ook niet formeel kunnen worden betwist, dat de Raad reeds de ernst van dergelijke rekruteringen en de invloed daarvan op de toekenning van de vluchtelingenstatus heeft beklemtoond, waarna hij verwijst naar en citeert uit arrest nr. 109 122 van 5 september 2013 van de Raad en stelt dat het duidelijk is dat de verwerende partij met miskennis van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en in weerwil van de rechtspraak van de Raad, hem niet als vluchteling heeft erkend.

Minstens blijkt, volgens verzoeker, uit bovenstaande uiteenzetting en het behoren tot een van de risicoprofielen uit de nieuwe UNHCR richtlijnen, dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan wel degelijk een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat hij reeds duidelijk aangetoond heeft dat zijn leven op het spel staat bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, dat *in casu* hier niet aan getwijfeld kan worden gelet op de nieuwe UNHCR richtlijnen dewelke uitdrukkelijk stelt dat zij die weigeren zich bij de dwingende antiregeringsgroep aan te sluiten het risico lopen gedood of gestraft te worden, dat de subsidiaire bescherming omwille van de individuele nood aan bescherming geheel ten onrechte hem werd geweigerd, zodat er sprake is van een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve merkt verzoeker op dat er voor hem geen intern vluchtalternatief bestaat, nu niemand van zijn gezin nog in Afghanistan woont gezien zij wat later ook uit Afghanistan dienden te vluchten omwille van zijn asielrelaas.

Betreffende de beoordeling van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet door de commissaris-generaal, stelt verzoeker dat de stad Jalalabad gelegen is in de provincie Nangarhar, dat in 2012 de aanvallen van de antiregeringstroepen in deze provincie met 20% gestegen zijn, dat daarmee de provincie Nangarhar op de vijfde plaats staat van de top 9 der provincies van Afghanistan waar de meeste burgerslachtoffers vielen ingevolge willekeurig geweld, dat de provincie Nangarhar in 2013 nog steeds erg onveilig was ingevolge het hoge aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door antiregeringstroepen, dat het geweld in Jalalabad geenszins van beperkte aard is en wel degelijk een grote weerslag heeft op het leven en de veiligheid van de burgers die er leven, wat verzoeker verder aantoont onder verwijzing naar verschillende artikels betreffende aanslagen in Jalalabad, dat er aldus voor burgers in Jalalabad wel degelijk een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Ten slotte wijst verzoeker er nog op dat de staatssecretaris zelf de raad geeft aan uitgeprocedeerde asielzoekers uit Afghanistan om een nieuwe asielaanvraag in te dienen op basis van de gewijzigde situatie in Afghanistan wat er duidelijk op wijst dat de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet minstens vervuld zijn.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) toe te kennen, in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in meest ondergeschikte orde het dossier opnieuw aan de verwerende partij over te maken met het oog op verder onderzoek.

2.2. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker

- Uittreksels uit de UNHCR-richtlijnen betreffende asielzoeker uit Afghanistan van 6 augustus 2013
- Uittreksel uit ANSO Quarterly data report Q.3. 2012
- Uittreksel uit COI Focus 'Veiligheidssituatie Afghanistan – beschrijving van het conflict' van 20 november 2013.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en

juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Aan verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omwille van de ontvoering van zijn vader nadat hij enkele talibanleden arresteerde en de daaropvolgende dreigbrief van de taliban aan het adres van verzoeker met de vraag hen te vervoegen, kan geen geloof worden gehecht.

Vooreerst merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker er niet in slaagde het profiel van zijn vader aannemelijk te maken: *“U beweerde dat uw vader een basisopleiding volgde aan de politieacademie in Kabul in 1386 (omgezet 2007) en drie jaar werkte bij de lokale politie in Khogyani. Hij begon als “Saarman”, maar zou promotie gemaakt hebben tot “Saheb Mansab” (CGVS, p. 6). Hoe hij deze promotie gemaakt had wist u niet precies. U stelde dat uw vader iets voor de regering gedaan had, dat hij taliban arresteerde en dat er in zijn regio een goede veiligheidssituatie was (CGVS, p. 6). Maar wanneer u gevraagd werd wat meer in detail te treden over deze zaken, waarvoor uw vader naar eigen zeggen verantwoordelijk was, kreeg u niet meer gezegd. U hield het algemeen door te stellen dat de regering tegen de taliban is en omgekeerd. U voegde nog toe dat u er niet veel over wist en dat uw vader niet zo veel vertelde over zijn werk (CGVS, p. 6). Uw vader zal als gewone politieagent wel niet de enige persoon bij de politie geweest zijn die instond voor de goede veiligheid en de arrestatie van taliban. Uw vader zal dus logischerwijs wel iets belangrijk betekend moeten hebben voor de politie waardoor hij werd gepromoveerd tot leider van een team van dertig agenten. Uw vader had trouwens*

ook geen eerdere ervaringen bij de politie waardoor het vreemd is dat hij zomaar na enige tijd deze hogere positie kon bekleden. Hij had ook geen andere opleidingen of trainingen gevolgd om hogerop te geraken (CGVS, p. 11). Of ook andere collega's van uw vader gepromoveerd werden, wist u niet (CGVS, p. 9). U stelde dat uw vader zo'n 30 andere mensen onder zijn commando had staan na zijn promotie (CGVS, p. 7). U kende van deze 30 slechts twee mannen die onder uw vader werkten als bodyguards. Dit is erg opvallend aangezien u wel beweerde dat er naast deze twee ook andere collega's van uw vader naar jullie huis kwamen (CGVS, p. 7, 8, 9). Meer dan dat deze 30 mannen de orders van uw vader opvolgden kon u niet vertellen (CGVS, p. 10). U om meer informatie gevraagd over de taken van uw vader op zich, bleef u ook erg algemeen. U stelde dat hij in een checkpoint in Khogyani werkte en zorgde voor de veiligheid (CGVS, p. 6, 8, 9). U kwam niet verder dan dat hij patrouilleerde in de regio (CGVS, p. 8). U kon geen concrete voorbeelden naar voren brengen van missies of operaties waarbij uw vader betrokken was. U verwees naar een aanval op de Amerikaanse basis en op het districtshuis, maar wat uw vaders betrokkenheid hierbij was wist u niet. U stelde slechts dat uw vader mensen probeerde te arresteren (CGVS, p. 8). U wist wel dat uw vader ervoor zorgde dat het veiliger werd in Khogyani, maar hoe hij dit deed kon u nergens verduidelijken (CGVS, p. 12). U wist blijkbaar enkel dat uw vader zorgde voor meer veiligheid, maar voorbeelden of de manier waarop uw vader dit aanpakte kon u niet naar voren brengen (CGVS, p. 12). Of er naast de checkpoint van uw vader nog andere checkpoints waren wist u niet (CGVS, p. 9). Gevraagd of uw vader, het checkpoint of zijn ondergeschikten ooit onder aanval kwamen of gewond raakten, stelde u dat het wel gebeurde, maar kon u geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 10). Dit zijn wel erg algemene verklaringen van iemand die beweert de oudste zoon te zijn van een voormalige leidinggevende bij de lokale politie. Dat u trouwens ook maar één certificaat van uw vaders opleiding kon voorleggen dat dateert van 1386 (2007), en geen stukken die dateren van zijn loopbaan nadien, is opmerkelijk."

Doordat geen geloof kan worden gehecht aan het beroepsprofiel van verzoekers vader, kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers persoonlijke problemen in Afghanistan ten gevolge van zijn vaders beroepsactiviteiten.

Verder motiveerde de commissaris-generaal terecht "Verder wist u maar weinig over de arrestatie van de talibanleden te vertellen waarvan uw vader beschuldigd werd (CGVS, p. 12). U verwees naar de talibangroep van het Islamitisch Emiraat van Afghanistan, een algemene benaming. Welke taliban precies gearresteerd waren door toedoen van uw vader wist u niet. U stelde dat uw vaders en uw belagers van Khogyani en Chaparhar afkomstig zijn en gestuurd werden door de zoon van Maulawi Kholes (CGVS, p. 13). De naam van diens zoon kende u niet en ook over maulawi Kholes zelf wist u maar weinig te vertellen. Of maulawi Kholes nog actief was wist u niet. U wist enkel dat de taliban nog machtiger waren dan voordien (CGVS, p. 14). U verder gevraagd naar de activiteiten van de zoon van maulawi Kholes, antwoordde u erg algemeen door slechts te verwijzen naar al de incidenten in de regio. Ook over de eventuele banden met andere talibanleden of -groeperingen hield u zich op de vlakte (CGVS, p. 14, 15). Uw vader moest van de taliban stoppen met zijn werk en de gearresteerde talibanleden vrijlaten. Uw vader besloot niet in te gaan op hun eisen waardoor hij in de maand aqrab 1389 (oktober-november 2010) ontvoerd werd door de taliban tijdens een patrouille (CGVS, p. 11, 14). Het is trouwens opmerkelijk dat uw vader die eerder al bedreigingen ontving van de taliban het risico nam om zonder versterking op patrouille te gaan. Hij had volgens u toch 30 soldaten onder zich staan die hem gezien de dreiging die uitging van de taliban konden bijstaan en beschermen (CGVS, p. 14). Of ook andere collega's van uw vader problemen hadden met deze taliban is u niet duidelijk (CGVS, p. 17). Uw vader zal zeker niet de enige van de politie geweest zijn die ooit taliban arresteerde aangezien dit toch de taak is van de politie."

Betreffende verzoekers persoonlijke problemen met de taliban stelde de verwerende partij eveneens terecht "Verder is het erg bevreemdend dat de taliban nog in u geïnteresseerd zouden zijn nadat zij hun doel hadden bereikt, namelijk uw vader ontvoeren. Wat zij precies met u van plan waren, wist u niet, maar de taliban wilden u, naar eigen zeggen, blijkbaar rekruteren en inzetten in hun jihad omdat zij dachten dat u misschien net als uw vader tegen hen gekant was (CGVS, p. 15). De taliban stuurden u een waarschuwingsbrief waarin zij verwezen naar uw vaders activiteiten en dat u zich bij de taliban moest aansluiten (CGVS, p. 15). Opnieuw bleef u vaag wat betreft de identiteit van de taliban die u vreesde in Afghanistan. Behalve dat zij gestuurd werden door de zoon van maulawi Kholes wist u niets (CGVS, p. 15). U wist niet wie naar uw huis kwam en wie de brief stuurde en ondertekende (CGVS, p. 15). U was toevallig telkens afwezig toen de taliban kwamen, maar ze zeiden uw moeder dat u zich bij hen moest aansluiten. Instructies over wanneer, hoe en waar u de taliban moest bijstaan werden niet gegeven (CGVS, p. 15). U moest zich aanmelden bij de taliban, maar u wist duidelijk niet bij welke taliban (CGVS, p. 15). U kon verder geen andere jongens noemen die net als u door de taliban

gerekruteerd werden om jihad te voeren. U noemde wel een dokter die door de taliban beschuldigd werd van samenwerking met de regering, maar voorbeelden van jongeren die samenwerkten met de taliban of ingezet werden bij aanslagen kon u niet noemen (CGVS, p. 16)."

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielaan.

2.6. De door verzoeker tijdens zijn asielaan neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De kopie van de taskara die verzoeker neerlegde toont zijn identiteit en afkomst aan, doch deze worden niet betwist. Het schoolattest toont enkel aan dat hij schoolliep maar toont geenszins aan dat hij vervolging diende te vrezan. Betreffende de door verzoekers neergelegde dreigbrief van de taliban en het opleidingscertificaat van verzoekers vader, wijst de Raad er op dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontlanen, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)), wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker een opleidingscertificaat neerlegt op naam van M.S. - waarbij het niet onomstotelijk vaststaat dat de persoon die het certificaat behaalde verzoekers vader is - doch dat dit geenszins aantoot dat de voornoemde M.S. effectief een politiecarrière uitbouwde of door zijn politiecarrière problemen kreeg met de taliban. Zoals de verwerende partij reeds terecht opmerkte is het bevreemdend dat verzoeker van de politiecarrière van zijn vader slechts een certificaat van opleiding van 2007 kan voorleggen, doch geen andere stukken die zijn verdere loopbaan zouden kunnen staven. De eenvoudige verklaring dat de andere documenten op zijn werk lagen (gehoorverslag CGVS, p. 7) is niet afdoende. Van een asielaan mag immers een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze inspanningen moet doen om zijn asielaan te staven, onder meer met documenten. Betreffende de door verzoeker neergelegde dreigbrief stelt de Raad nog vast dat de dreigbrief door eender wie kan zijn opgesteld. Verder is het bevreemdend dat verzoeker die kan lezen en de dreigbrief neerlegt ter ondersteuning van zijn asielaan niet kan zeggen wie de dreigbrief stuurde en ondertekende (gehoorverslag CGVS, p. 15), terwijl de door verzoeker neergelegde dreigbrief duidelijk een handtekening met naam bevat (administratief dossier, stuk 15, document 2 + vertaling).

Waar verzoeker meent dat het certificaat van de politieopleiding van zijn vader alsook de dreigbrief uitgaande van de taliban, door de verwerende partij bewust niet op hun overeenstemming met de werkelijkheid werd onderzocht, dat de redenering dat de voornoemde documenten slechts waarde hebben indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is zodat de stavingstukken niet verder dienen te worden onderzocht, integraal indruist tegen de onderzoeksplicht die op haar rust in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat immers de voornoemde documenten net door hem werden voorgelegd teneinde de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en zijn asielaan te onderbouwen, dat hij het certificaat voorlegde ter staving van het profiel van zijn vader en de dreigbrief tot bewijs van de problemen die hij in Afghanistan heeft gekend ten gevolge van de beroepsactiviteit van zijn vader, dat deze stukken minstens een middel waren om de ter kennis gebrachte feiten verder te onderzoeken op hun overeenstemming met de werkelijkheid, dat het de taak was van de verwerende partij om voornoemde stukken aan een verder onderzoek te onderwerpen, wijst de Raad er op dat het niet zo is dat aan de door verzoekers voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting.

De Raad benadrukt nog dat hij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft hij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontlanen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De door verzoekers neergelegde stukken tijdens de asielaan, zijnde de dreigbrief van de taliban en het opleidingscertificaat op naam van M.S., hebben dan ook geen bewijswaarde.

In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij minstens aan de hand van deze stukken bijkomende informatie diende op te vragen bij de bevoegde instanties in het thuisland, dat dit echter niet gebeurd is, hoewel een dergelijk onderzoek ontegensprekelijk behoort tot de onderzoeksplicht van de verwerende partij, dat de verwerende partij bij gebrek aan een volledig en afdoend onderzoek onmogelijk op een zorgvuldige wijze kon nagaan of de ter kennis gebrachte feiten overeenstemmen met de werkelijke probleemsituatie waarin hij in zijn land van herkomst verkeert, wijst de Raad er opnieuw op dat de

bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad benadrukt dat verzoeker bovendien op generlei wijze, zoals blijkt uit onderhavig arrest, de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing weerlegt.

2.7. Waar verzoeker betreffende de ontvoering van zijn vader in 2010 omdat deze actief bleef als politieagent, verwijst naar informatie uit de COI Focus *'Veiligheidssituatie Afghanistan – beschrijving van het conflict'* van 20 november 2013, waarin te lezen staat dat AGE's in toenemende mate gerichte moorden hanteren tegen bepaalde profielen op basis van hun tewerkstelling voor de overheid, dat deze aanslagen de vorm aannemen van doodslag, zoals moord na ontvoering, ontvoering of intimidatie, dat de tactiek van targeted killings volgens UNAMA in 2010 de kop op stak en hij meent dat deze informatie op objectieve wijze de verklaringen van verzoeker bevestigt, dat politieagenten in Afghanistan behoren tot een risicogroep eveneens wordt bevestigd in de nieuwe UNHCR richtlijnen van 6 augustus 2013, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In zoverre verzoeker stelt dat het feit dat hij tijdens zijn gehoor vaak algemene verklaringen aflegde omtrent de politiecarrière van zijn vader uiteraard niet betekent dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn, dat het feit dat hij niet alle vragen in detail kon beantwoorden perfect verklaarbaar is door zijn jonge leeftijd op het moment dat zijn vader actief was bij de politie en diens ontvoering, dat hij immers slechts tussen de 12 en 15 jaar oud was en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn vader amper zag, nu deze om de maand slechts voor 3-4 dagen naar huis kwam en na de bedreigingen nog maar om de drie maanden voor 2 dagen, wijst de Raad er vooreerst op dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan worden verwacht dat hij omtrent belangrijke feiten in zijn leven, die mee de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, met name de politiecarrière van zijn vader, voldoende correcte, coherente en duidelijke informatie kan geven (cf. RvS 15 maart 2005, nr. 142.153). Hoewel inderdaad kan vastgesteld worden dat verzoeker relatief jong was op het ogenblik van de politiecarrière van zijn vader, namelijk 12 tot 15 jaar, is het niet aannemelijk dat verzoeker aangaande de politiecarrière van zijn vader, waardoor verzoeker in de problemen kwam, niet meer details kan verstrekken. Van een asielzoeker mag immers een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent zijn asielrelaas. Verzoeker had immers, gelet op zijn 2 à 3 maandelijks contacten met zijn oom langs moederszijde in Afghanistan, die blijkens verzoekers verklaringen bij de autoriteiten en zelf onderzoek deed naar zijn vader, de mogelijkheid om meer informatie te bekomen aangaande de politiecarrière van zijn vader die aanleiding heeft gegeven tot de ontvoering van zijn vader en de daaropvolgende persoonlijke problemen van verzoeker. Gelet op deze ingrijpende gebeurtenissen en het feit dat hij zelf over bijzonder weinig informatie beschikte over de politiecarrière van zijn vader en de arrestaties van talibanleden die aanleiding zou hebben gegeven tot de ontvoering van zijn vader, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat verzoeker van voornoemde gelegenheden gebruik maakte om meer informatie te bekomen.

2.8. Waar verzoeker meent dat zijn verklaring dat de taliban hem middels intimidatie en bedreiging wilde rekruteren geenszins ongeloofwaardig is zoals blijkt uit de nieuwe UNHCR richtlijnen voor Afghanen van 6 augustus 2013, dewelke mannen/jongens die de leeftijd hebben om te strijden als een nieuw risicoprofiel heeft gecreëerd, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Nopens verzoekers argumentatie dat hij valt onder het nieuwe risicoprofiel van mannen en jongens die de leeftijd hebben om te strijden uit de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013, wat tot gevolg heeft dat hij behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat het UNHCR zelf aangeeft dat het behoren tot dit risicoprofiel aanzien kan worden als behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van het vluchtelingenverdrag, de kwalificatierichtlijn en de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen

dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Van dergelijke gedwongen rekrutering is enkel sprake in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen. De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker toont evenwel geen concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Waar verzoeker desbetreffend stelt dat het ontegensprekelijk vaststaat dat hij tot dit risicoprofiel behoort nu hij uit Afghanistan is gevlucht juist om reden dat de taliban reeds ten aanzien van hem gebruik maakte van intimidatie en bedreigingen teneinde hem te rekruteren, dat hij dan ook, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een ernstig risico op vervolging loopt nu hij weigerde zich bij de taliban aan te sluiten alsook dat hij Jalalabad niet verlaten heeft omdat de taliban hem middels intimidatie wilde rekruteren, zodat er geen twijfel over kan bestaan dat hij afkomstig is uit een gebied waar hij risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd, dat het tevens vaststaat dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan een gegrond risico loopt op vervolging nu hij weigerde de eis van de taliban in te willigen, dat alle voorwaarden vervuld zijn om hem de internationale bescherming als vluchteling toe te kennen, te meer daar hij ontegensprekelijk valt onder een van de risicoprofielen van de nieuwe UNHCR richtlijnen, met name onder het profiel van 'mannen/jongens die de leeftijd hebben om te strijden' met gevolg dat hij behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat aan verzoekers relaas inzake de rekrutering door de taliban geen geloof werd gehecht, zodat hij geen concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aantoont.

In zoverre verzoeker er op wijst dat hij afkomstig is uit Jalalabad, alwaar de stad stevig in handen is van de taliban, waarna verzoeker verwijst naar een rapport van de Danish Immigration Service van februari/maart 2012, stelt de Raad vooreerst vast dat de stelling dat Jalalabad stevig in handen is van de taliban, niet kan afgeleid worden uit de door verzoeker geciteerde zin in zijn verzoekschrift afkomstig uit voornoemd rapport, waaruit blijkt dat de overheid in Jalalabad nog niet zeer efficiënt is en de taliban een sterke invloed hebben. Daarenboven dateert de bron van verzoeker van februari-maart 2012. Uit de door de verwerende partij aan het administratief dossier gevoegde informatie (COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad) die dateert van 5 december 2013 blijkt dat Jalalabad stevig in handen is van de overheid. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op deze analyse van de commissaris-generaal, zoals blijkt uit onderstaande uiteenzetting betreffende de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (punt 2.13 e.v.).

2.9. Waar verzoeker opmerkt dat de verwerende partij slechts stelt dat zijn verklaringen zogenaamd bevreemdend en onvoldoende aannemelijk zijn, dat zij op geen enkel moment concreet een foutieve verklaring in zijn hoofde kan verklaren en bepaalde afgelegde verklaringen ook niet formeel kunnen worden betwist, herhaalt de Raad dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn, dat in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen en dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn.

Waar verzoeker nog stelt dat de Raad reeds de ernst van dergelijke rekruteringen en de invloed daarvan op de toekenning van de vluchtelingenstatus heeft beklemtoond, waarna hij verwijst naar en citeert uit arrest nr. 109 122 van 5 september 2013 van de Raad en stelt dat het duidelijk is dat de verwerende partij met miskenning van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en in weerwil van de rechtspraak van de Raad, hem niet als vluchteling heeft erkend, wijst de Raad er op dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites. Verder herhaalt de Raad dat verzoeker de eis tot rekrutering door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.10. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.12. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan zijn administratief dossier, blijkt dat Jalalabad stevig in handen van de overheid is. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. (COI Focus, 'Afghanistan: *Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*, 5 december 2013, 21-23).

Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul, die over een internationale luchthaven beschikt (COI Focus, "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict*", 20 november 2013, p. 43). Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoeien en meestal zonder slachtoffers. De directeur van Pajhwok in Jalalabad geeft aan dat de weg veilig is, maar stipt een groot probleem qua verkeersveiligheid aan (COI Focus, 'Afghanistan: *Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*, 5 december 2013, 23-24).

2.13. Verzoeker brengt echter geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie. Uit de door verzoekers geciteerde persartikelen betreffende Jalalabad kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verder bevestigen de door verzoeker bijgevoegde persartikelen over Jalalabad de informatie van het CGVS daar bijna alle informatie betrekking heeft op aanslagen op zogenaamde hoge profielen. De Raad stelt vast dat het laatste door verzoeker geciteerde artikel, betreffende het bedreigen van scholen, schoolpersoneel en leerlingen door de taliban, geen regio vermeldt, zodat dit artikel geenszins vermag

afbreuk te doen aan bovenvermelde conclusie gezien niet duidelijk is of deze informatie gericht is op de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad-stad.

2.14. De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in stad Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. Waar verzoeker stelt dat de stad Jalalabad gelegen is in de provincie Nangarhar, dat in 2012 de aanvallen van de antiregeringstroepen in deze provincie met 20% gestegen zijn, dat daarmee de provincie Nangarhar op de vijfde plaats staat van de top 9 der provincies van Afghanistan waar de meeste burgerslachtoffers vielen ingevolge willekeurig geweld, wat blijkt uit het door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde stuk 4, dat de provincie Nangarhar in 2013 nog steeds erg onveilig was ingevolge het hoge aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door antiregeringstroepen, wat bevestigd wordt in het door verzoeker bijgevoegde stuk 5, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk vermag te doen aan bovenvermelde conclusie gezien deze informatie niet gericht is op de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad-stad, doch daarentegen de veiligheidssituatie van gans de provincie Nangarhar betreft. De Raad wijst er op dat, gesteund op de informatie aanwezig in het administratief dossier, de verwerende partij terecht stelde *“Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.”*

2.16. De Raad stelt vast dat er voor burgers uit de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de stad Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande is een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker niet aan de orde. Ook kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat niemand van zijn gezin nog in Afghanistan woont daar zij Afghanistan dienden te ontvluchten omwille van zijn asielrelaas, nu aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.17. In zoverre verzoeker er nog op wijst dat de staatssecretaris zelf de raad geeft aan uitgeprocedeerde asielzoekers uit Afghanistan om een nieuwe asielaanvraag in te dienen op basis van de gewijzigde situatie in Afghanistan wat er duidelijk op wijst dat de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet minstens vervuld zijn, ziet de Raad geenszins in op welke wijze de algemene raad om een nieuwe asielaanvraag in te dienen op basis van de gewijzigde situatie in Afghanistan, er op zou wijzen dat voor alle Afghanen de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervuld zijn. Voormelde argumentatie kan dan ook geen afbreuk doen aan de bovengenoemde vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad-stad.

2.18. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.19. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 augustus 2013 de kans kreeg om zijn nieuwe elementen uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke

gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.21. Waar verzoeker *in fine* vraagt om het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER